

Negendaagsche Oefening

TER EERE VAN DEN

H. Franciscus v Assisië.

Bibliothook

WINDERSBROEDER

WEERT.

B R E D A,
EDUARD VAN WEES,
Snelpers Boek- en Muziekdrukkerij.

GOUDKORRELS.

1	Kleine Maand van den H. Joseph...	f 0,10
2	" " van Maria	- 0,10
3	" " van het H. Hart.....	- 0,10
4	Leve Maria.....	- 0,10
5	De burger Zouaven.....	- 0,05
6	Geestelijke Leiddraad.....	- 0,05
7	Herinnering aan het Christ. Huisgezin.	- 0,05
8	Het Vagevuur en de Hemel op den Kruisweg overwogen.....	- 0,10
9	Aan den voet des Altaars.....	- 0,10
10	Oefening van Godsvr. tot den H. Jozef.	- 0,05
11	De H. Jozefen het Kind, dat zich tot de Eerste H. Communie voorbereidt ..	- 0,15
12	De Vriendenstem.....	- 0,05
13	Kruisweg voor en na de H. Communie	- 0,10
14	De Godsvr tot den Engelbewaarder.	- 0,10
15	Vergeef ons onze schulden.....	- 0,10
16	Jesus in het Tabernakel	- 0,15
17	Bloempjes ter eere van Maria vergaard.	- 0,05
18	Laten wij tot het Tabernakel gaan.	- 0,05
19	Een week in het H. Hart van Jesus...	- 0,05
20	Korte bemerkingen op eenige grond- waarheden van het H. Evangelie	- 0,05
21	Komt allen tot mij! het H. Hart van Je- sus wil ons onderrichten en troosten	- 0,05
22	Maria is uwe Moeder.....	- 0,05
23	Aan de voeten van Maria.....	- 0,05
24	Hebt de waarheid lief.....	- 0,05
25	Vlucht de Ledigheid.....	- 0,05
26	Het Kruisteecken	- 0,10
27	De Bruid van Jesus.....	- 0,10
28	Kleine maand November, Allerzielen.	- 0,10
29	" " December	- 0,10

. f 0,10
- 0,10
- 0,10
- 0,10
- 0,05
- 0,05
- 0,05
n
- 0,10
- 0,10
f. - 0,05
e
- 0,15
- 0,05
e - 0,10
- 0,10
- 0,10
- 0,15
l. - 0,05
a. - 0,05
- 0,05
e - 0,05
e-
n - 0,05
- 0,05
- 0,05
- 0,05
- 0,05
- 0,10
- 0,10
n. - 0,10
... - 0,10

IMPRIMATUR.

Datum BREDAE, die 11 Dec. 1887.

P. J. GABRIEL,
Can. Libr. Censor.

H. Vader Franciscus,
bid voor ons.

H.

E

4
Negendaagsche Oefening

TER EERE VAN DEN

H. Franciscus v. Assisië.

B R E D A ,
EDUARD VAN WEES,
Snelpers Boek- en Muziekdrukkerij.

1887

Voor elken dag.

O God, kom mij te hulp. Heer,
haast U mij te helpen.

Glorie zij den Vader enz.

Franciscus vaandeldrager van Christus,
Vader der arme minderbroeders,
wiens leven eene voortdurende zege-
praal is geweest over wereld, vleesch
en duivel.

Bescherm van uit den hemel de-
genen, die uwe gunst inroepen en
kom hen ter hulp in alle gevaren.

Ontvlamd door de goddelijke liefde,
hebt gij verdiend, van uit den hemel
den indruk der aanbiddelijke Wonden
van Christus te ontvangen.

Bescherm, enz.

Glorie zij den Vader, enz.

Bescherm, enz.

EERSTE DAG.

Overwinning door den H. Franciscus over de wereld behaald.

Hij wierp zijne kleederen voor de voeten zijns vaders, zeggende dat hij voortaan met meer recht zou kunnen zeggen: »Onze Vader, die in den hemel zijt.» (Leven v. d. H. Franc).

1. Al de beloften des Iseeren moeten volkomen vervuld worden op aarde en in den hemel, omdat Hij oneindig waarachtig en onfeilbaar is in zijne woorden.

»Al wie,» zegt de Verlosser, voor mij zijn vader of zijne moeder, zijne broeders of zusters, zijne vrouw, zijn huis, zijn erfdeel zal verlaten, zal het honderdvoud in deze wereld en het eeuwig leven in de eeuwigheid ontvangen.

Van de waarheid dezer godspraak overtuigd, volgde Franciscus den jongeling van het Evangelie niet, die door den Zaligmaker aangezocht om zijne goederen te verkoopen en de

opbrengst den armen uit te deelen, zijne schatten stelde boven de vriendschap Gods. Franciscus was wijzer; hij volgde getrouw de inspraken der goddelijke genade.

Hoewel geboren in een stand, die hem al de gemakken des levens en het genot der weelde aanbood, in een leeftijd waarin voor hem alles gevaar en verleiding was, had hij nauwelijks de stem des Heeren verstaan, of hij verzaakte edelmoedig en zonder voorbehoud aan de wereld en aan alles wat zij hoog acht. O welk een bewonderenswaardig offer!

2. En wij, hoe dikwijls hebben wij zoo niet in werkelijkheid, dan ten minste in ons hart beloofd, de offers te brengen die God ons vraagt? En nog aarzelen wij, nog dobberen wij tusschen onze goede voornemens en derzelver vervulling. Helaas! hoe vele valsche denkbeelden, hoe vele hinderpalen, moeten wij ter zijde stellen, hoe vele gevaren vermijden, hoe veel tegenzin overwinnen! maar

hij, de serafijnsche dienaar Gods, zeg-
vierde over alle moeielijkheden en
weerstond, met eene heldhaftige kloek-
moedigheid en volhardde in zijn edel-
moedig besluit. Niets kon hem doen
wankelen, noch de beschimping der
losbandigen, noch het gemor zijner
medegezellen, noch de gebeden zijner
moeder, noch de bedreigingen en mis-
handelingen zijns vaders. Hij stelde
zijn vertrouwen op God; en door zijne
genade geholpen, verloor hij den
moed niet, niettegenstaande zijn zacht-
moedig en teeder karakter. De ver-
leiding der wereld, de stem zijner
hartstochten, de kwade voorbeelden,
alles vertrapte hij onder den voet
om Jezus gekruist te volgen.

3. Is de weerstand aan de beko-
ringen der wereld een dure plicht,
zoo verraadt de liefde tot de ver-
achting der wereld eene vergevor-
derde deugd. De geschiedschrijvers
van den H. Franciscus zeggen ons,
hoe ijverig hij de verachting zocht.
In zijne oogen was het eene dwaas-

heid, zich te verheffen op aardsche grootheid en den lof te beminnen; hij zocht slechts de vernedering, wel wetende dat zij het hart stemt tot boetvaardigheid, terwijl de aardsche grootheid onze eigenliefde prikkelt en ons vaak in het verderf stort. Daarom gebod hij zijnen vertrouwsten vrienden, van hem slechts te spreken als van een ontwetend en onbeschaafd man, opdat men hem zou verachten. Hij had zulk een afschuw van lof en eer, dat hij met zorg de inspraken, verlichtingen en buitengewone genaden waarmede de hemel hem begunstigde, verborg, ten einde anderen geen gunstig denkbeeld van hem zouden opvatten.

Ziedaar tot welke volmaaktheid zich een dienaar Gods verheft, wien het ernst is, de wereld en hare ijdelheden te verachten. Wel is waar, zijn de heldhaftige deugden, die Franciscus op onze altaren geplaatst hebben, buitengewone gaven, die God verleent aan wie Hij wil; doch om

de wereld te overwinnen en te zegevieren over alles wat een hinderpaal stelt voor onze zaligheid, behoeven wij slechts aan God de hulp zijner genade te vragen en ernstig te willen werken aan onze volmaking; de middelen zullen bij onzen goeden wil niet te kort schieten. Zoo de wereld ons zoekt te verleiden en zich wapent om ons in het verderf te storten, zoo ligt de schuld aan ons, als wij niet willen luisteren naar de stem Gods, zijne genade misbruiken en weigeren de hand aan het werk te slaan. Laat ons waken en bidden.

GEBED.

O gelukzalige H. Franciscus, die van uwe teederste jeugd af uwe harts-tochten onderdruktet, naar de stem des Heeren luisterdet, en uwe hand opendet voor de behoeftigen; gezegend zijn die verachting en armoede, die u verkieselijk schenen boven de aard-sche grootheid en rijkdom. Doch hoezeer zijn wij te beklagen, wij wier

harten zoo vastgehecht zijn aan de zaken dezer aarde, wij, slaven der wereld en der hartstochten, wier oogen slechts geopend zijn voor de begeerlijkheid en gesloten voor de gevaren die ons alom bedreigen. O moge de stem des Heeren, die zoo trouwen weerklank vond in uw gemoed en zulk eene verandering in U bewerkte, zich ook in ons hart doen hooren! Bid, heilige Vader Franciscus, opdat de goedheid Gods ons een zalig geweld moge aandoen, ons onthechte van de wereld en hare schijngoederen, al onze genegenheden tot God, al onze gedachte tot den hemel stiere. De hemel, ziedaar ons doel! Groote heilige, zet ons weder op den weg, die daarheen geleidt. Zwaken wereldgezind als wij zijn, zullen wij nimmer den duivel, de wereld, het vleesch kunnen overwinnen, zoo God ons de genade niet geeft om te kunnen weerstand bieden en den prijs der overwinning te behalen. Verkrijg ons deze genade, o heilige Vader, opdat wij

U mogen navolgen, zoo goed wij kunnen. Amen.

Onze Vader, Wees gegroet. Glorie zij enz.

Antiphoon. Wees gegroet, heilige Vader Franciscus, gij glorie van uw vaderland, voorbeeld der minderbroeders, spiegel van deugd, gids der waarheid, regel van zeden; geleid ons uit dit ballingschap naar het hemelsch Koninkrijk.

Bid voor ons, H. Vader Franciscus,

Opdat wij de beloften van Christus mogen waardig worden.

GEBED.

O God, Gij die den hoovaardige wederstaat en den nederige uwe genade verleent, wij smeeken U door de voorspraak van onzen heiligen Vader Franciscus, wiens gedachtenis wij plechtig vieren, ons slechts geringe gedachten van ons zelve te doen koesteren, en ons te doen vorderen in de nederigheid, die U behaagt, opdat wij, zijne schreden vol-

gende, de gaven uwer genade verwerven. Door Christus onzen Heer. Amen.

TWEEDE DAG.

Boetvaardigheid van den
H. Franciscus.

»Zoo iemand na mij wil komen, hij verlooche zich-zelfen, neme zijn kruis en volge mij.» (Matth. XVI, 24.)

1. Door eene aanhoudende en gestrange boetpleging trachtte Franciscus den opstand der natuur geheel te onderdrukken. Aanhoudend vasten, onthouding, waken, arbeid, ziedaar zijn leven. Naar het voorbeeld der Apostelen kastijdde hij zijn lichaam, dat ons overheerscht, als wij het niet ten onder brengen. Bij het overwegen der bloedige geeseling des Heeren gevoelde hij een onweerstaanbaren aandrang om ook zijn onschuldig lichaam te doen boeten. Hij had geene andere rustplaats dan den blooten grond, vermengde asch tusschen zijne schamele spijsen, en als hij door den

hevigsten dorst gekweld werd, ontzegde hij zich eene teug water. Zijn leven was eene lange boetpleging, een dagelijksch martelaarschap, eene aanéenschakeling van pijn en smart, eene dwaasheid in s'werelds oog; ziedaar het geluk der heiligen op deze aarde.

2. Het zijn deze gestrengheden, welke den Serafijnschen aartsvader de bovennatuurlijke gunsten verwierven die Gods goedheid hem voorbehiel. De boetvaardigheid schonk hem eene volstreckte heerschappij over zijne zintuigen; hij werd verlost van de dwingelandij zijner hartstochten, van ongeregelde lusten, van opstand der natuur en der ijdele begeerten des harten. De geest hernam het gebied over het vleesch en keerde terug tot de orde door den Schepper daargesteld.

De vrede was zijne eerste belooning, die vrede, die de aarde niet bezitten kan sedert de zonde van onzen eersten vader, en in ons de begeerlijkheid en al de ongeregeldheden der zonde heeft

daargesteld. Hieruit vloeide het gebied voort dat God hem gegeven had over de schepselen, die verheven macht waardoor hij mirakelen uitwerkte. Hij deed water springen uit eene rots gelijk Mozes, genas zieken gelijk Petrus, deed de dooden verrijzen gelijk Elizeus, tamde de wilde dieren gelijk Daniël. Kan men zeggen, dat hij zulk eene glorie te duur gekocht heeft?

3. Hoe vele voorrechten in dit en in het toekomstend leven, verliezen wij door eigen schuld! De boetvaardigheid zou ons onschatbare voorrechten aanbrengen. Zonder hulp der boetvaardigheid is ons gebed kwijnend, ons hart dor, wij zijn ons-zelfen tot last en nutteloos voor anderen. In het gebed vond Franciscus eene bron van gunsten en genaden. Het Evangelie leert ons, dat, zoo wij geloof hebben, wij bergen kunnen verzetten; maar hoe weinig is zulk een geloof gekend! Wat zou het wezen, zoo wij naar het voorbeeld van den Serafijnschen Vader een vurigen ijver

hadden voor de boetvaardigheid, die ons deed sterven aan ons-zelfen en aan alle geschapen zaken. Zeker kunnen wij onzen H. Vader niet in alles navolgen; doch niets verschoont ons, boetvaardigheid te doen, naar gelang onzer krachten. Kunnen wij onverschillig blijven bij deze betrachting?

GEBED.

Wij danken U, o God, dat Gij ons in de boetvaardigheid een middel aanbiedt om aan de vlammen der hel te ontsnappen, door deze weldaad uwer liefde. Dan, wie denkt er ernstig aan om eene oprechte, volledige boetvaardigheid te doen, de zonde te haten en te vluchten? Hebben wij dan de groote voorbeelden, ons door de heiligen, ons vooral door U, o Serafijnsche Vader, gegeven, vergeten? Van uwe eerste jeugd hebt gij aan de wereld verzaakt, hebt gij U weinige fouten te verwijten gehad, en toch beschouwdet gij U als een groot zondaar; gij zocht gelegenheid ter ver-

sterving en na een leven van offer en boete wildet gij nog op de aarde met assche bestrooid sterven. En wij, met zoovele zonden beladen, welke boetvaardigheid deden wij tot dusverre? Wat zal er met ons gebeuren, als wij sterven zonder onze zonden te hebben uitgewischt, zonder ons door onze versterving, ons lijden, onze gebeden, onze aalmoezen, de verdiensten van Jezus-Christus te hebben toegevoegd? O gelukzalige Franciscus, martelaar van boetvaardigheid kom ons ter hulp; verkrijg ons de genade van waardige vruchten van boetvaardigheidvoorttebrengen. Amen.

Onze Vader. Wees gegroet, Glorie zij, Antiphoon, enz. gelijk den eersten dag.

DERDE DAG.

Nederigheid van den H. Franciscus.

Heeft de mensch grond om zich te verheffen? In zonden ontvangen, in tranen geboren, in arbeid levende, ter dood veroordeeld; na den dood

een aardworm, en daarna bederf en niet (H. Bernardus.)

1. Het verzaken aan de ijdelheden der wereld zou niet voldoende zijn om ons heilig te maken, zoo wij hierbij de overige christelijke deugden niet voegden; want eene enkele ondeugd is voldoende om den mensch in het verderf te storten.

Om zalig te worden moet hij alle deugden beoefenen en eene der noodzakelijkste is ongetwijfeld de ootmoedigheid.

De ootmoedigheid van den heiligen Franciscus was zoo groot dat men haar kan vergelijken met die van den Godmensch zelf. Altijd beschouwde hij zich als den grootsten en laagsten zondaar; zoo in het openbaar al met zijne broeders overdreef hij zijne fouten; eindelijk wilde hij op de plaats der boosdoeners begraven worden. Dikwijls herhaalde hij dit woord: »Ieder is slechts zoo veel als hij weegt voor God, en niets meer.»

2. Elke deugd van den heilige,

tot het heldhaftige gevoerd, verkreeg hem reeds in dit leven eene buitengewone belooning van den God die alles rechtvaardig vergeldt. Zijne nederigheid verkreeg hem den indruk der glorierijke Wonden des Zaligmakers. Aldus werd hij, die uit nederigheid weigerde priester te worden, door eene buitengewoon groote genade een slachtoffer gelijk de Godmensch; zoo waar is het, dat de Allerhoogste zich nederbuigt tot den mensch die zich vernedert, gelijk Hij zich aftrekt van hem die zich verheft. Nederigheid, verheven dengd, van hoevele verdiensten zijt gij niet de bron! Hoovaardigheid, hartstocht der duivelen, hoeveel rampen hebt gij niet in de wereld gebracht! De hoogmoed van den weerspannigen engel heeft de hel met duivelen vervuld, de hoogmoed van Adam heeft het menschelijk geslacht bezoedeld; en die zonde kon het Bloed van een God alleen afwasschen. Laat ons Franciscus navolgen, die de ware leerling van het

ootmoedig en zachtmoedig Hart des Zaligmakers geweest is.

3. Onze heilige was volkomen overtuigd, dat niemand groot is, tenzij hij het zij in het oog van God, dat de mensch uit zich-zelfen slechts zonde is, dat al het overige komt van God, die het ons ontnemt, als het Hem behaagt. Daarom vernederde hij zich voor het aanschijn van hemel en aarde zoo diep als het de opperste majesteit en zijn eigen niet het vereischten. Daaruit vloeiden die verbazende oefeningen van nederigheid voort, die ons ongeloofelijk schijnen, zooals zijne teedere zorg voor de melaatschen, het dragen der verachtelijkste kleeding, het geluk dat hij vond in als dwaas en uitzinnig beschouwd te worden, de voortdurende opmerkzaamheid om zijne goede werken te verbergen, zich te vernederen tot het niet. En wij, ware uitzinningen als wij zijn, wij willen dat men ons prijze, bewondere, dat men alles in ons goedkeure, tot onze gebreken en ondeugden. Ach,

zullen wij dan nooit begrijpen, dat de hoogmoed den mensch uit het Paradijs heeft verdreven en dat de ootmoed van een gekruisigden God-mensch ons van de hel vrijgekocht heeft.

GEBED.

Serafijnsche Vader der ootmoedigen, die rijk waart door de gaven der genade en nu rijk zijt door de hemelsche glorie, gij die vrijwillig arm in alle goederen der wereld, haar verrijkt hebt met de lessen en het voorbeeld eener goddelijke ootmoedigheid, kom ons helpen om onzen hoogmoed te breken, onze trotsche begeerlijkheid te onderdrukken; stel ons dikwijls voor oogen, dat wij slechts stof en asch zijn, dat God de nederigen verheft en de trotschen vernedert, dat de eigenliefde een fijn vergif is dat langzamerhand den dood veroorzaakt, zoo men de ootmoedigheid niet als tegengif aanwendt. Herhaal zelf, heilige Vader, aan uwe kinderen de les die Gij in de school van Jezus-

Chr
mij
mo
vin
(
Ant

L
C
lief
God
1
bee
van
arm
lief
van
wer
te
wel
het
mer
baa
zich
aar

Christus mocht leeren: »Leert van mij, dat ik zachtmoedig ben en ootmoedig van harte, en gij zult rust vinden voor uwe zielen.»

Onze Vader, Wees gegroet, Glorie zij, Antiphoon, enz.

VIERDE DAG.

Liefde van den H. Franciscus.

God is liefde; en hij die in de liefde verblijft, verblijft in God en God in hem (I Joa. IV, 16.)

1. De H. Franciscus was een voorbeeld of beter gezegd een wonder van liefde tot God. Deze roemrijke arme van Jezus-Christus was geheel liefde. Van alles ontbloot, daalt hij van den berg van Assisië om aan de wereld de schitterendste voorbeelden te geven van liefde tot het Kruis, welke ooit gegeven waren sedert het op Kalvarië werd geplant. De menschen, door dit schouwspel verbaasd, volgen hem, sommigen om zich gelijk hij te ontdoen van alle aardse zaken, anderen om zijne

van God ingegeven woorden te aanhooren; doch allen gevoelen hun hart ontvlamd door het vuur zijner liefde. Hij gaat in Egypte den palmtak der martelie zoeken, doch vindt dien daar niet. Het Oosten geeft hem aan het Westen weder, dat hij moet besproeien met dien stroom van liefde, die vloeit uit zijn hart. Franciscus beminde God, gelijk de heiligen in den hemel Hem beminnen, hij beminde de menschen ter liefde van Hem die voor hen aan het kruis wilde sterven.” »Indien ik dezen mantel niet gaf,” sprak hij tot den broeder die hem dit wilde beletten, »aan iemand die armer is dan ik, zou ik van diefstal beschuldigd worden door den liefdevollen Zaligmaker die in den hemel is.” Hij stortte zijne liefde uit over allen; zijn hart vloeyde over van liefde; hij noemde alle schepselen, zoo bezielde als onbezielde, zijne broeders en zusters. Hij wist dat alle schepselen uit dezelfde hand, die hem schiep, waren voortgekomen; in alle

bewonderde en beminde hij den Schep-
per. O gelukkige Franciscus, die zelfs
armoede en verachting lief hadt!

2. Indien onze heilige godsdienst
de bewijzen harer waarheid veeleer
zoekt in de oefeningen van liefde
dan wel in de mirakelen, te meer
daar het de liefde is die martelaren
verwekt, zoo kan men met grond
zeggen, dat hij die zich-zelfen en al
wat hij bezit, aan de liefde Gods
toewijdt, dien godsdienst met nieuwen
luister doet schitteren. Hij vestigt
ten laatste tusschen zijn hart en God
eene voortdurende ruiling van aard-
sche offers tegen hemelsche gunsten,
totdat hij zonder verdeeldheid en in
alle rust de volheid der genade geniet.
Daarom zal Franciscus, hoe meer
vurigheid hij heeft voor het gebed,
des te meer verlicht worden door
de goddelijke ingevingen, hoe meer
lijden en ontbering hij zich oplegt,
hoe meer de hemelsche schatten voor
hem zullen geopend worden, en hoe
kinderlijker zijn vertrouwen zal zijn,

des te ruimer zal hij putten in het vaderhart van zijnen God. Daarom verdiende Franciscus, door het vuur zijner liefde met God vereenigd, reeds hier beneden een deel te genieten dier zalige vreugde die God gewoonlijk slechts zijnen uitverkoornen heeft voorbehouden.

3. Zij die niets begrepen van dat goddelijk vuur dat het hart van Franciscus verteerde en zijn gedrag bezielde, mochten hem voor een buitensporig en uitzinnig mensch houden; want hij beminde slechts datgene wat de wereld veracht. Door zich te onttrekken aan de duisternis der driften en het bedrog der wereld smaakte hij den troost van het geloof. In navolging van zijn meester verstierf hij zich om te boeten voor zijn evennaasten; hij vastte, hij bad, hij veroordeelde zich tot harde boetplegingen. Niet alleen verlangde hij geen rijkdom, maar hij ontdeed zich zelfs van het volstrekt noodzakelijke. Niet tevreden met zijn evennaasten met goedheid

het bejegenen, ging hij zelf de ongelukkigen, de zieken, de bedroefden opsporen om ze te troosten, te helpen, te zegenen. God was het doel zijner gedachten, zijner handelingen, omdat Hij God is, de mensch, omdat hij het schepsel en het kind Gods is.

GEBED.

O liefde, liefde, heilig vuur van de goddelijke liefde, gij hebt het hart ontvlamd van den Serafijnschen Franciscus; ach, daal ook nu van den hemel! Ontvlam, vervul, verhef onze zielen. Zonder de liefde zijn wij verloren; zij is genoeg om ons te redden. O groote dienaar Gods, martelaar van liefde, bescherm ons door uwe krachtige voorspraak, opdat wij God beminnen gelijk Hij ons bemind heeft, gelijk Hij ons nog bemint, hoewel wij ondankbare en weerspannige kinderen, doch het werk zijner handen zijn. Laat in ons die heilige gewoonte ontstaan en aangroeien van zijne voorzienigheid te erkennen en te aan-

bidden in alles wat ons gelukkigs of ongelukkigs overkomt, en steeds met kinderlijk vertrouwen op zijne barmhartigheid te hopen. Verkrijg ons die naastenliefde, welke het Evangelie van ons vraagt, omdat men God nooit oprecht kan beminnen, als men geene teedere naastenliefde koestert voor zijne broeders. Amen.

Onze Vader, enz.

VIJFDE DAG.

Geduld van den H. Franciscus.

De liefde is geduldig, zij is wel-
dadig, zij lijdt alles, gelooft alles,
hoopt alles, verdraagt alles.

(1 Corinth. XIII, 4, 7.)

1. Het geduld is het zegel der volmaaktheid op al onze werken gedrukt. Zonder haar is geene enkele deugd noch beproefd, noch bevestigd. Zonder geduld geene liefde tot God, geene gehoorzaamheid, geene nederigheid, geene naastenliefde, geene godsvrucht in het gebed. Moet men offers brengen, dan ontrooft het on-

geduld ons daarvan de verdiensten en de vruchten. Deze waarheid wordt dagelijks bevestigd in de gewoonste zaken; hoe veel te meer moet zij toegepast worden op de geestelijke zaken en in de orde der genade! Daarom moest onze heilige als een volmaakt toonbeeld aller deugden daarop de kroon zetten door het beoefenen van een volmaakt geduld. Vrij moge men hem overladen met beschimping en spot, hem beleedigen als een uitzinnige, een dwaas, hij zwijgt, hij doet niets dat eenige ontevredenheid, eenig ongeduld verraadt. Hierin zou eigenliefde geweest zijn en Franciscus beminde en achtte zichzelf niet.

2. Zijn er weinig menschen die zich zoodanig meester gemaakt hebben over hun eigen hart dat zij de kleinste bewegingen van ongeduld weten te bedwingen, zoo is het niet minder waar volgens eene uitmuntende opmerking van den H. Franciscus van Sales, dat dit ongeduld de bron is

van vele bitterheid en ontevredenheid die, in plaats van de zaken te verbeteren, ze slechts erger maakt. Dit was het geval niet met onzen heilige, die in alle wederwaardigheid of tegenspraak slechts stof tot dankbaarheid en onderwerping zag. Hij offerde schimp en belediging op aan dien God, die van zijn Kruis zijnen Vader bad, zijnen beulen te vergeven. Hij verdroeg de talrijke ziekten waarmede hij bezocht werd, met eene tevredenheid, die minder geduld dan zaligheid was, gelijk die der martelaren in hunne folteringen.

3. Indien eenige beproeving pijnlijk moet geweest zijn voor het hart van den H. Franciscus, moeten dit gewis de gedurige hindernissen geweest zijn welke de oprichting zijner Orde vertraagden, de moeielijkheden die hij ondervond om een Regel te doen goedkeuren en volgen, dien hij nochtans wist hem door God te zijn ingegeven, die geheiligd was door het voorbeeld van Jezus-Christus, wiens apostolisch

leven hij doet volgen. Hij was geduldig en bracht zijne heilige onderneming ten uitvoer. God liet hem eenigen tijd in angst om zijne volharding beproeven en hem te louteren gelijk het vuur in de smeltkroes. De geduldige dienaar des Heeren wiens hart vast gevestigd was op God, be- minde zijn lijden en noemde zijne pijnen naar ziel en lichaam zijne zusters. God beproeft ook ons som- wijlen, doch in veel minderen graad; welk voordeel doen wij er mede?....

GEBED.

Steunende op de hoop uwer genade en bescherming, o groote dienaar Gods, vragen wij ootmoedig het ge- duld in onze uitwendige pijnen en inwendige beproevingen, de liefde tot die kruisen die het den Allerhoogste zal behagen ons over te zenden tot zaligheid onzer ziel. Maar, helaas! zwak en verblind als wij zijn, kunnen wij ze dikwijls niet dragen.

O welk eene schande voor ons, bij

het vergelijken van ons leven met dat van den Serafijnsche Franciscus Een blik beleedigt ons, een woord vertoornt ons, een wenk krenkt ons, eene kleine verachting brengt ons buiten ons zelve. De kleinste kwelling verontrust ons; wij klagen over het minste dat ons tegengaat; wij willen door ieder beklaagd worden; wij morren tegen den hemel; in één woord, wij weten niet te lijden. En gij, groote heilige; hoeveel hebt gij niet geleden naar lichaam en ziel! Ons ongeduld [schaadt ons, uw geduld heeft U tot het toppunt der volmaaktheid gebracht. Verkrijg voor ons van den God, die met zooveel geduld voor ons zooveel geleden heeft, van dien God, dien gij zoo heldhaftig hebt nagevolgd, dat wij ook leeren in vrede te lijden, ter zijner liefde en tot boeting onzer zonden. Amen.

Onze Vader, enz.

Ziel
F
hebb
dat
moes
voor
zalig

1.
en z
Baby
Sion
schr
nieu
doel
met
en a
trou
de l
gern
in d
De V
en r

ZESDE DAG.

Zielenijver van den H. Franciscus.

Franciscus, in het gebed gevraagd hebbende, wat hij moest doen, vernam dat hij niet voor zich-zelfven alleen moest leven, maar zich nuttig maken voor anderen door te ijveren voor de *zaligheid der zielen*.

(Leven van den H. Franciscus.)

1. Onze heilige had alles verlaten, en zich afgekeerd van de wegen van Babylonië om den heiligen berg van Sion te beklimmen. Met reuzenschreden vooruit gaande in deze nieuwe loopbaan, had hij om zijn doel te bereiken medegezellen noodig met denzelfden geest als hij bezielde, en aangemoedigd door hetzelfde vertrouwen op God, ten einde te zamen de ketterij, het zedebederf en de ergernis aan te tasten, welke de H. Kerk in die kommervolle tijden bedroefden. De Voorzienigheid deed ze hem vinden; en nadat hij hun had geleerd zich te

onthechten van alles, gaf hij hun een kleed gelijk het zijne en begaf zich met hen op weg om zielen te winnen voor den hemel.

2. Steunende op Gods almacht, wien hij nimmer uit het oog verloor, begon hij de Evangelische waarheden te verkondigen, het hart der zondaars te vermurwen en de zwakken te be-
moedigen om met vasten tred den weg der deugd te bewandelen. Hoe eenvoudig zijne taal ook ware, was er nooit een woord zijner hooge roeping onwaardig. En hoe overvloedig waren de vruchten die hij inoogstte! Zijne woorden drongen zoo diep in het hart zijner aanhoorders, dat zij tranen van berouw en liefde ontlokten. Men zou gezegd hebben, dat Franciscus een engel van vrede en verzoening was. De predikatiën toonden weldra hare heerlijke uitwerkselen. De heldhaftige Clara gaf het voorbeeld aan het zwakker geslacht; en onder leiding van den heilige, trok zij eene groote menigte jonge dochters op de

weg
Dit
Dan
dere
de
med
den
hij
orde
zied
welk
tot d
van
in d
het
gehe
3.
de m
Wan
Chri
hij l
vrien
tran
hem
ik
Zalig

wegen der volstrektste verloochening. Dit was het begin der tweede Orde. Dan dit was niet genoeg. Vele anderen, door onbreekbare banden aan de wereld verbonden, wenschten, mede te strijden onder de banier van den grooten heilige. Voor hen stelde hij de derde Orde in, die hij de orde der boetvaardigheid noemde; en ziedaar het ontstaan der Derde-Orde, welke zoo krachtig moest bijdragen tot de zaligheid der zielen en de glorie van God. Ontelbare scharen traden in deze drie Orden en aldus werd het aanschijn van het christendom geheel vernieuwd.

3. In het gebed putte Franciscus de noodige kracht tot zooveel arbeid. Wanneer hij het Lijden van Jezus-Christus overwoog, weende en snikte hij luide, als hij alleen was. Een zijner vrienden hem bij toeval aldus in zijne tranen als badende vindende, verweet hem dit als eene zwakheid: »Ach! ik beweën het lijden van mijnen Zaligmaker," antwoordde de heilige,

»en nimmer zal ik mij schamen dit te beweenen ten aanzien der geheele wereld.” Dikwijls hoorde men hem, gedurende geheele nachten, in eene hemelsche zielsverrukking herhalen: »Mijn Heer en mijn God!” Het was eene dezer zielsvervoeringen, die, als een onfeilbaar teeken zijner heiligheid, een zijner vurigste medegezellen Bernardus van Quintavalla aanzette hem te volgen. Gezegend zij God, die zoo bewonderenswaardig is in zijne heiligen!

GEBED.

O heilige Beschermmer, onvergelykelijke Apostel, die ons door uw voorbeeld geleerd hebt, den schat des gelcofs ongeschonden te bewaren, benevens den eerbied voor de bedienaars der Kerk, gij die uwe drie Orden hebt ingesteld tot Godes eer, ter volmaking der Kinderen Gods en tot glorie en welzijn der H. Kerk, verkrijg ons de genade van voordeel te trekken uit uwe heilige voorbeelden

en i
ontl
heff
den
door
een
glor
O

De

H
schij
uitg

1.
van
H.
feit.
verl
feest
om
eeuv
voor
vruc

en instellingen, opdat wij ons mogen onthechten van deze aarde ons verheffen ten hemel, de christelijke deugden beoefenen den naasten stichten door onze woorden en voorbeelden en eenmaal in het eeuwig leven uwe glorie mogen deelen. Amen.

Onze Vader, enz.

ZEVENDE DAG.

De Indrukking der Wonden van den H. Franciscus.

Het slachtoffer des Kruises verschijnt hem, de armen op het Kruis uitgerekt, bedekt met zes vleugelen.

Brev. Ser. (17 Sept.)

1. De indrukking der HH. Wonden van Jezus in het lichaam van den H. Franciscus is een onbetwistbaar feit. De H. Kerk door den H. Geest verlicht en geleid, heeft een bijzonder feest ingesteld sedert het jaar 1304, om er de gedachtenis van te ver-
eeuwigen, en heeft dit feit tot het voorwerp van eene bijzondere godsvrucht gemaakt. Ook heeft zij het

ten allen tijde verdedigd tegen degenen die de historische waarheid daarvan durfden aantasten. Om zich van dit wonder te dieper te overtuigen is het genoeg de omstandigheden daarvan nategaan, gelijk ons die door achtbare getuigen en schrijvers van dien tijd worden medegedeeld.

De heilige door openbaring verlicht, dat hem slechts twee jaren op aarde te leven overbleven, besloot het gezelschap zijner broeders te verlaten en zich te vertrekken in eene diepe afzondering, ten einde de laatste stofdeeltjes die nog aan zijne voeten kleefden, af te schudden alvorens voor den Koning der Koningen te verschijnen. Hij vertrok van Foligno met vier zijner vertrouwste medegezellen en begaf zich naar Portiuncula en de grot van Alverno. Daar begon hij de veertigdaagsche vaste die hij gewoon was te houden na Maria-Hemelvaart, ter eere van den H. Michael en de HH. Engelen. In zijne cel opgesloten, bracht hij de dagen

en nachten door in het gebed. Zijn hart putte daar kracht en onderwerping om zich te bereiden tot de nieuwe beproevingen en smarten, die hem voorbehouden waren. Driemaal had hij het Evangelie geopend, driemaal sloeg het open bij »Het lijden van Onzen Heer Jezus-Christus.»

Het vasten, de boetplegingen, zijne lange tochten en zijn arbeid hadden zijn lichaam ten uiterste verzwakt; doch zijne ziel was rustig en tevreden bij de gedachte, dat het lijden welk hem wachtte, zijn smartvol leven en zijne innigste wenschen ging bekronen. Op het feest der Kruisverheffing stortte hij bittere tranen bij de gedachte dat zijn Zaligmaker om onze zonden aan dit schandhout had moeten sterven; en zijne ziel, zich steeds meer ver-teederende bij dit schouwspel, vormde de vurigste verlangens om met Jezus-Christus in zijne glorie te wezen. Plotseling ziet hij van uit den hemel eenen engel, die tot hem nadert met een schitterend gelaat en zes vleugelen,

aan een kruis met handen en voeten genageld.

2. Dit gezicht verwekte in de ziel van Franciscus eene beweging van verbazing, een onuitsprekelijk gevoel, dat weldra week voor eene angstige vrees, die hij nooit te voren gevoeld had. Hij werd inwendig verlicht, dat hij het doel was dezer geheimzinnige openbaring en dat hij het beeld zijner toekomst onder het oog had. Toen gevoelde de heilige zijn hart branden, door een hemelsch vuur; en hij zag zich-zelfen door een ongehoord wonder het beeld van den gekruisten Zaligmaker worden; zijne handen en voeten waren door scherpe nagels doorstoken, die zichtbaar en tastbaar waren als gevormd door zijn eigen vleesch; zijne zijde was als door eene lans doorstoken, en die heilige wonden waren zichtbaar, zoolang de heilige leefde. Dikwijls vloede er bloed uit de wonde der zijde.

3. Hoewel Franciscus deze onschatbare gunst toevertrouwde aan een

zijner gemeenzaamste vrienden en later aan andere vertrouwelingen met het verbod, die ooit voor zijnen dood te openbaren, nam hij alle mogelijke voorzorgen, die zijne nederigheid kon uitdenken, om die wonden te verbergen aan ieders oog, ten einde deze goddelijke gunst, dit schitterend bewijs der liefde van Jezus-Christus te verbergen. O Serafijn van liefde, verkrijg ons een vonkje van die vurige godsvrucht, die gij hadt tot het lijden van den Verlosser.

GEBED.

Heere Jezus, die in den tijd dat de godsvrucht in de katholieke wereld verkoeld was, de teekenen uwer heilige wonden hebt geprent in het lichaam van onzen glorieuzen Vader, den H. Franciscus, ten einde in onze harten het vuur uwer liefde opnieuw te doen ontbranden, verleen ons de hulp uwer genade, opdat wij door de gebeden en verdiensten van den H. Franciscus kloekmoedig ons kruis

dragen en waardige vruchten van
boetvaardigheid mogen voortbrengen.
Verhoor onze geboden, o goede Jezus,
gij die leeft en regeert met uwen
Vader en den H. Geest in alle eeuwen
der eeuwen. Amen.

Onze Vader, enz.

ACHTSTE DAG.

Dood van den H. Franciscus.

Wees de steun uwer kinderen, o
glorierijke Vader, hoor de zuchten
die uwe kudde dagelijks tot u opzendt.

(Brev. Seraf. 4 Oct.)

1. Was het leven van onzen heilige
bewonderenswaardig, zoo was
zijn dood dit niet minder. Na hevige
ziekten te Rieti, te Cortona en te
Sienna ondergaan, bracht men hem
weder naar Assisië; en niemand kon
zich ontveinzen, dat dit schoone leven
ten einde liep. Hoewel reeds kwijnend
en geheel uitgeput van kracht, wachtten
nieuwe pijnigingen Franciscus op
zijn armoedig ziekbed. Hij was bijna
geheel blind, en geheel zijn lichaam

werd door hevige pijnen gefolterd; doch zijne ziel was zoo kalm en zoo vervuld van liefde tot God, dat hij geene enkele klacht liet hooren tot het oogenblik van zijn afsterven. Hij vraagde zelfs vermeerdering van lijden. Eens toen hij meer dan gewoonlijk leed, zegde een der broeders, die bij hem stond: »Vader, bid God, dat Hij U wat zachter behandelé." De heilige slaakte een luiden kreet, en zegde hem: »Broeder, als ik uwe eenvoudigheid niet kende, zou ik U onmiddellijk van mij verjagen om deze lichtzinnige woorden;" en met eene hevige moeite wierp hij zich op den grond, kuste dien driemaal, dankte God voor zijn lijden en smeekte Hem, dit nog te vermeerderen.

2. Terwijl onze heilige zich over zijn lijden verheugt en zich bemoedigt door de hoop der eeuwige belooning, neemt het inwendig lijden af en zijne ziel bereidt zich om zijn lichaam te verlaten. Hij roept zijne broeders rondom zijn sterfbed, geeft hun allen

zijn zegen, gelijk Jacob aan zijne kinderen, gelijk Mozes aan zijn volk. Hij zegt vaarwel aan zijne broeders onder vurige gebeden, woorden van bemoediging, aanbevelingen van liefde; hij vermaant hen, te leven in eendracht, vooral in de heilige armoede. Toen brak de band zijner sterfelijkheid en zijne ziel ging zich werpen in de handen van zijn Schepper. O hoe kostbaar is de dood der heiligen in Gods oogen!

3. De religieuzen, door Franciscus gevormd, met zijnen regel en zijn testament tot gids, brachten de aanbevelingen van hunnen stichter ten uitvoer, werkten aan hunne eigene zaligheid en het geestelijk voordeel der volkeren. Te midden van de tranen en den rouw over het verlies van zulk een goeden Vader was het voor hen een groote troost, reeds bij zijne begrafenis getuige te zijn van de schitterende mirakelen, waar door God reeds de glorie van zijn dienaar openbaarde. God zij eeuwig

hiervoor geloofd en geprezen. Zijne wijsheid verheft steeds degenen die werken aan zijne glorie en aan de zaligheid der zielen.

GEBED.

O Roemrijke Aartsvader, wie kan ooit moede worden, uw heilig leven te bewonderen? Wie benijdt uwen gelukzaligen dood niet? O dat het voorbeeld van uw leven voor ons niet vruchteloos zij, en dat wij ons geestelijk voordeel vinden in het bewonderen van uwen dood. Uw intreden in den hemel werd op aarde door mirakelen getoond. Geniet nu, o heilige Vader, die zalige vreugde die gij zoo wel verdiend hebt; maar vergeet daar uwe kinderen niet. Help hen om uwe zalige onderrichtingen in oefening te brengen; help hen in hun leven, verdedig hen in hun laatste oogenblik tegen den geest der duisternis; dit vragen wij U ootmoedig bij het bewonderen uwer glorie. Amen.

Onze Vader, enz.

NEGENDE DAG.

Glorie van Franciscus.

Franciscus, geef dat wij behooren tot het getal der hemellingen, waarmee gij thans vereenigd zijt.

(Brev. Ser. 4 Oct.)

1. Franciscus leefde veracht gelijk Jezus, arm gelijk Jezus, hij leed alle kwellingen dezer aarde, hij stelde geheel zijne hoop in den hemel. O welk eene vreugde voor de Zaligen, toen Franciscus het heilig Jerusalem binnentrad! Zijn intreden in de hemelsche glorie werd op aarde onmiddellijk door zoo vele mirakelen gekenmerkt, dat de Stedehouder van Jezus-Christus niet aarzelde, hem weldra onder het getal der heiligen te plaatsen. Het is allen niet gegeven, zich te verheffen tot dien grooten graad van volmaaktheid. Wij moeten ons vernederen, den Heer aanbidden, zijne uitverkoornen vereeren en door onzen ootmoed en gebeden trachten mede te werken met de genaden, die God ook ons in overvloed schenkt.

2. Hoe gelukkig zouden wij zijn zoo wij God zochten gelijk de heiligen, zoo wij Hem de hulde brachten van al wat wij zijn en van al wat ons overkomt, zoo in de geestelijke als in de tijdelijke orde van genaden, daar ons alles uit zijne hand komt.

Driemaal sloeg Franciscus het Evangelie open om daarin den wil Gods te lezen. De eerste maal vindt hij daarin het goddelijk woord: »Ga, verkoop al wat gij hebt, geef het den armen, en gij zult U een schat vergaderen in den hemel." De tweede maal vindt hij het verbod van Jezus aan zijne apostelen van eenigen voorraad met zich te dragen. De derde maal is het de goddelijke raadgeving: »Wie na mij wil komen, verloochene zich-zelf en volge mij." Franciscus was getrouw aan deze drievoudige godspraak, geheel zijn leven was eene nauwkeurige en gestrenge opvolging van de Evangelische geboden en raden, en hij heeft zich zulk een algemeenen roem van heiligheid verworven, dat

niet alleen de katholieken; doch ook de ketters, ja Luther zelf, gedwongen waren hem te bewonderen.

3. Tot dusverre hebben wij de heiligen geprezen en bewonderd; maar hebbe wij van hen geleerd te zegevieren over onze driften, de begeerlijkheid te onderdrukken, de eigenliefde aan banden te leggen? Het lijden staat ons tegen, de versterving jaagt ons schrik aan, het gebed verveelt ons, onze hand blijft gesloten voor de noodwendigheden onzer broeders, wij zoeken slechts de lusten te voldoen van onze bedorven natuur, wij zoeken het gemak des levens, rijkdom, eer, en vermaak. Ons leven is geheel tegenstrijdig aan het leven der heiligen; en zoo wij niet veranderen, zal ook onze dood tegenstrijdig zijn aan den hunne.

Wie kan koelbloedig eene dergelijke waarheid overwegen? Het Evangelie leert ons den weg kennen die ten hemel leidt. Hij die hem niet volgt, kan niet zalig worden. De geschiedenis der heiligen is voor ons van

de eene zijde een groote troost, doch van de andere zijde een ernstig verwijt. Hoe helderder de spiegel is waarin wij ons zelve beschouwen, hoe meer wij onze eigene mismaakt-
heid, onze vlekken en alles wat het oog van den God van zuiverheid kan wonden, gewaar worden.

GEBED.

Eeuwige en almachtige God, die van het hoogste van den hemel de aarde, die uwe hand geschapen heeft, bestuurt, Gij die in uwe glorie den lof en de aanbidding der gelukzalige geesten ontvangt, ellendige zondaars als wij zijn, komen wij aan uwe voeten nederknielen; want wij zijn toch uwe kinderen en vertrouwen dat de heilige Franciscus, dien wij aanroepen, U voor ons zal bidden.

Wij bedanken U, o Heer, voor de glorie waartoe Gij hem te midden uwer gelukzaligen verheven hebt. Gij belooft de eeuwige belooning aan hen die getrouw de inspraken uwer genade

gevolgd hebben. Hij leefde gelijk wij in dit dal van tranen; doch hij leefde niet in zonde gelijk wij, Hij verscheen gelijk Loth in Sodoma, gelijk Job in het land van Hus, gelijk Jozef in Egypte, gelijk Tobias in Ninive, gelijk Daniël in Babylonisch. Op zijne verdiensten gesteund, durven wij vertrouwen op uwe barmhartigheid. En daar het U behaagd heeft, uwen dienaar Franciscus door den indruk der Wonden van uwen goddelijken Zoon meer aan Hem gelijkvormig te maken, smeeken wij U te gedoogen, dat deze nieuwe middelen zich plaatsen tusschen uwe barmhartigheid en onze ellende, ten einde van uwe goedheid de vergiffenis onzer zonden ende genaden te verkrijgen, die wij zoo dringend behoeven. Wij smeeken U hierom in den naam van uwen Zoon, die leeft en regeert in de eenheid van den H. Geest in alle eeuwen. Amen.

Onze Vader, enz.
